

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoCsp/32/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8523200224
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8523200224.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobcu: A. B. C., C., C. C. D. X, XXX XX E. – F. G. H., I.: XX XXX XXX, zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., advokátskou kanceláriou so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: F. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. L. XX/XX, XXX XX D., o zaplatenie 317,83 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa, č.k. 3Csp/22/2023 - 111 z 17.05.2023, takto

rozhodol:

- Potvrdzuje rozsudok.
- Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. V záhlaví tohto rozhodnutia identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. vyslovil, že žalobca nemá nárok na náhradu trov konania a žalovanému ich náhradu nepriznáva.

2. Po citovaní ust. § 52 ods. 1 - 4, § 53 ods. 9, § 565 Obč. zák., § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, d/, § 7 ods. 1, § 11 ods. 2, § 17 ods. 1 ZoSÚ, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP svoje rozhodnutie vecne dôvodil tým, že žalobca sa podanou žalobou na žalovanom domáhal zaplatenia sumy 317,83 Eur s prísl. a trov konania s tým, že je právnym nástupcom spoločnosti C. C., L., od ktorej pohľadávku uplatňovanú voči žalovanému v tomto konaní nadobudol na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23.06.2022. Mal preukázané, že právny predchodca žalobcu C. C., L. uzatvoril so žalovaným dňa 27.04.2016 Zmluvu o kreditnej karte (spotrebiteľský úver) č. XXXXXXXXXXXX, kde v prvej časti Zmluvy sú uvedené základné podmienky a údaje, a teda že ide o spotrebiteľský revolvingový úver (kreditná karta) s celkovým úverovým rámcom vo výške 300,00 Eur, s premenlivou úrokovou sadzbou, ktorá závisí od výšky čerpania celkového úverového rámca ku koncu účtovného obdobia, zníženého o sumy splátok Klienta uhradených do najbližšieho dňa splatnosti. Schválená bola rovnako minimálna výška splátky a to konkrétne v sume 15,00 Eur mesačne. Ročná percentuálna miera nákladov /RMPN bola vo výške 42,50 % ročne pričom zároveň boli v Zmluve uvedené predpoklady na jej výpočet. Celková čiastka, ktorú mal spotrebiteľ pri uvedených predpokladoch zaplatiť bola 361,55 Eur pri odplate vo výške 26,00 Eur a priemernej RMPN 23,55 %. Žalovaný postupne čerpala finančné prostriedky z kreditnej karty, pričom konečný stav predstavuje čerpanie finančných prostriedkov vo výške 270,14 Eur. Posledný vklad, resp. splátku žalovaný realizoval dňa 05.03.2021 vo výške 20,00 Eur. Listom zo dňa 16.05.2021 právny predchodca znížil celkový úverový rámec na nulu a vypovedal Zmluvu s účinnosťou ku dňu 24.05.2021, a to z dôvodu dlhodobého omeškania s platením dohodnutých splátok žalovaného. Zároveň uviedol, že výpoveď zo Zmluvy sa považuje za doručení dňa 24.05.2021 ak najneskôr v predchádzajúci deň neuhradí splátku vo výške najmenej 30,00 Eur. V opačnom prípade je povinný

uhradiť banke celú pohľadávku zo Zmluvy vo výške 296,18 Eur v lehote 15 dní odo dňa účinnosti zníženia úverového rámca na nulu. Žalobca doručenie tohto listu nepreukázal. Žalobca následne po vypovedaní Zmluvy listom zo dňa 25.03.2022 vyzval žalovaného na zaplatenie dlžnej pohľadávky, nakoľko je v omeškaní so splácaním viac ako tri mesiace, a to vo výške 314,20 Eur ku dňu 25.03.2022. Doručenie tejto výzvy žalobca nepreukázal. Na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/XX zo dňa 23.06.2022 postúpil právny predchodca pohľadávku voči žalovanému na žalobcu ako postupníka. Oznámenie o postúpení pohľadávky adresoval žalovanému listom zo dňa 30.06.2022, avšak doručenie Oznámenia žalovanému nepredložil. Žalobca si konkrétne uplatňuje nárok na zaplatenie dlžnej istiny titulom čerpaných finančných prostriedkov z kreditnej karty vo výške 317,83 Eur, ktorá pozostáva z istiny vo výške 270,14 Eur, z riadneho úroku vo výške 27,50 Eur, z úroku z omeškania vo výške 16,15 Eur a z poplatku vo výške 4,04 Eur. Mal za nepochybné, že v danom prípade Zmluva uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde právny predchodca žalobcu vystupoval ako dodávateľ, nakoľko pri uzatváraní Zmluvy konal v rámci svojej obchodnej činnosti a žalovaný je spotrebiteľom, nakoľko nekonal v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Z tohto dôvodu bolo potrebné aplikovať na daný právny vzťah ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských úveroch. V prvom rade skúmal, či žalobca ako právny nástupca postupcu, je v predmetnom konaní aktívne vecne legitimovaný, a teda či boli splnené všetky zákonné náležitosti a predpoklady pre postúpenie pohľadávky voči žalovanému z postupcu na postupníka, žalobcu. Základným predpokladom pre postúpenie pohľadávky zo spotrebiteľského úveru je to, že pohľadávka musí byť pred postúpením splatná, pričom nie je významné, či sa jedná o pohľadávku po konečnom termíne splatnosti alebo či sa pohľadávka stala predčasne splatnou ešte pred termínom konečnej splatnosti. Mal za preukázané, že žalovaný mal podľa Zmluvy plniť v splátkach. Tu sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu, ktorý uviedol, že v prípade poskytnutia revolvingového spotrebiteľského úveru formou kreditnej karty nie je možné pri tzv. zosplatnení úveru postupovať podľa § 565 Obč. zák., nakoľko absentuje dohoda veriteľa a dlžníka o povinnosti splatiť poskytnutý úver v splátkach. Priamo zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského revolvingového úveru nesporne vyplýva povinnosť žalovaného poskytnutý úver formou úverového rámca splácať pravidelnými mesačnými splátkami v minimálnej výške 15,00 Eur splatnými vždy ku 20. dňu v mesiaci. Potom aj v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti revolvingového spotrebiteľského úveru je potrebné aplikovať postup podľa § 565 Obč. zák. v spojení s ustanovením § 53 ods. 9 Obč. zák. Predčasné ukončenie zmluvného vzťahu, v tomto prípade výpoveď zo Zmluvy ku dňu 16.05.2021, vyvoláva pre spotrebiteľa rovnaké dôsledky ako predčasné zosplatnenie úveru, preto na neho musia byť kladené požiadavky ako na predčasne zosplatnenie. Preto skonštatoval, že žalobca nebol oprávnený znížiť úverový rámec na nulu a Zmluvu vypovedať. Žalobca si totiž nespĺnil povinnosť v zmysle § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Obč. zák., keď žalovaného nevyzval na úhradu dlžnej splátky, s ktorou bol v omeškaní viac ako tri mesiace a neupozornil spotrebiteľ v lehote kratšej než 15 dní na možnosť zníženia úverového rámca a vypovedanie Zmluvy. Žalobca priamo s účinnosťou ku dňu 24.05.2021 Zmluvu vypovedal bez predchádzajúceho upozornenia. Navyše, ako sám žalobca uviedol, žalovaný vykonal poslednú úhradu dňa 05.03.2021. Z uvedeného vyplýva, že Zmluvu mohol vypovedať pre splátku za obdobie 04/2021, s ktorou bol žalovaný v omeškaní najmenej tri mesiace, teda najskôr ku dňu 21.06.2021. Pre úplnosť dodal, že žalobca nepreukázal doručenie žiadnej z uvádzaných listín žalovanému, a to ani formou podacieho háрку. Keďže si právny predchodca žalobcu nespĺnil svoju zákonnú povinnosť predpokladanú ust. § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Obč. zák., potom nemohol platne žiadať predčasné splatenie predmetného úveru uzatvoreného na dobu neurčitú postupom podľa § 565 Obč. zák. Jednostranný právny úkon žalobcu zo dňa 16.05.2021 Zníženie celkového úverového rámca na nulu a výpoveď Zmluvy o kreditnej karte tak vyhodnotil s poukazom na § 39 Obč. zák. za absolútne neplatný. Na to uzavrel, že nakoľko zosplatnenie úveru je absolútne neplatné, právny predchodca žalobcu nemohol s poukazom na § 17 ods. 1 ZoSÚ platne a účinné postúpiť pohľadávku na žalobcu, ktorý tak v spore nemá aktívnu vecnú legitimáciu. Uvedené bolo dôvodom pre zamietnutie žaloby. O trovách konania rozhodol podľa zásady úspechu.

3. Označený rozsudok včas podaným odvolaním, poukazujúc na odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP napadol žalobca. Na prvom mieste podľa odvolateľa v súdnej veci neboli naplnené podmienky pre postup súdu podľa § 297 písm. b/ CSP, pretože ak mal súd niektoré jeho skutkové tvrdenia uvedené v žalobe za sporné, resp. niektoré skutočnosti za nepreukázané (spornosť v otázke splnenia podmienok pre platné postúpenie pohľadávky, nakoľko mal za to, že odvolateľ nepreukázal, že by bol žalovaného písomne vyzval na úhradu dlhu v lehote nie kratšej ako 15 dní), mal postupovať podľa § 171 ods. 1, resp. § 181 ods. 2 CSP, teda nariadiť prebežné prejednanie sporu, resp. pojednávanie, na ktorom by o. i. určil, ktoré jeho skutkové tvrdenia má za sporné, resp.,

ktoré skutočnosti za nepreukázané a uviedol by aj svoje predbežné právne posúdenie veci, čím by vytvoril odvolateľovi dostatočný procesný priestor na uvedené adekvátnym spôsobom reagovať. Postup podľa § 297 písm. b/ CSP prichádza do úvahy podľa odvolateľa len za situácie, ak súd hodlá žalobe v celom rozsahu vyhovieť, nehovoriac v tejto veci už ani o tom, že protistrana sa ku podanej žalobe nijakým spôsobom nevyjadrila, teda ju nijako nerozporovala. Na výzvu súdu z 06.03.2023, aby o.i. preukázal účinné vypovedanie zmluvy, odvolateľ vo svojom vyjadrení súdu ozrejmil spôsob ukončenia zmluvného vzťahu ako i to, že v súdnej veci nebolo dojednané plnenie v splátkach a preto jeho právny predchodca nepristúpil k zosplateniu úveru, ale k vypovedaniu zmluvy, k čomu sa súd už ďalej nevyjadril a nevyzval odvolateľa na doplnenie jeho tvrdení. Týmto postupom súdu prvej inštancie boli porušené jeho práva na spravodlivý proces. Na druhom mieste súdu prvej inštancie odvolateľ vytýka to, že na vec nesprávne aplikoval ust. § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Obč. zák., pretože v súdnej veci bol jeho právnym predchodcom žalovanému poskytnutý revolvingový úver vo forme kreditnej karty s výškou úverového rámca 300,-Eur, a nie klasický spotrebiteľský úver, teda nebolo dojednané plnenie v splátkach na dobu určitú, kde potom štandardná splátka, ktorú bol žalovaný povinný plniť bola v súdnej veci len dojednaním opakujúceho sa plnenia v existujúcom záväzkovom vzťahu na dobu neurčitú, a preto v dôsledku nesplnení si zmluvných povinností žalovaným, právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného na splatenie celého dlhu, a to postupom podľa § 563 Obč. zák. V čase postúpenia bola tak celá pohľadávka splatná, preto jej postúpenie neodporovalo ust. 17 ods. 1 ZoSÚ. Navrhol preto zmenu rozsudku spočívajúcu vo vyhovení jeho žalobe, alternatívne jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súčasne uplatnil trovy konania. Na preukázanie správnosti svojich názorov poukázal na rad rozhodnutí odvolacích súdov naprieč celou republikou ako aj na jedno rozhodnutie NS SR k otázke výzvy k splneniu dlhu.

4. Protistrana sa ku podanému odvolaniu nevyjadrila.

5. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383, § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, čím boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 CSP).

6. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

7. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (pozri napr. Ústavný súd SR, sp. zn. II.ÚS 78/05).

8. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom na vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite aj odôvodnil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia

nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že sa žalobca s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia konajúceho súdu prvej inštancie a v podrobnostiach naň poukazuje. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné.

9. Žalobca uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP.

10. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci strane realizáciu jej práv, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé, pričom konkrétne pochybenie súdu musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

11. Tu žalobca v prvom rade namietal postup súdu prvej inštancie, a to s poukazom na ustanovenie § 297 písm. b/, § 171 ods. 1 a § 182 ods. 2 CSP, k čomu odvolací súd uvádza, že ust. § 297 písm. b/ Civilného sporového poriadku je potrebné vykladať v priamej súvislosti s ust. § 140 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku a ust. § 294 Civilného sporového poriadku. Povinnosť tvrdenia sa prejavuje ako procesná povinnosť pravdivo a úplne opísať všetky rozhodujúce skutkové okolnosti daného prípadu. V prípade, že nedôjde k dodržaniu tejto povinnosti, následkom je neunesenie bremena tvrdenia v civilnom procese. Primárne by jednoznačne mali byť všetky relevantné a rozhodujúce skutkové tvrdenia žalobcu uvedené v samotnej žalobe. Úlohou súdu v kontradiktórnom spore je povinnosť zisťovať skutkový stav iba v miere primeranej procesnej aktivite sporových strán. Ust. § 297 písm. b/ CSP je formulované prostredníctvom troch spoločných znakov, a to: jednoduché právne posúdenie veci, nespornosť skutkových tvrdení strán a výška zákonného cenzusu. Vec sama kritérium bagateľného cenzusu spĺňala, rovnako spĺňala kritérium jednoduchého právneho posúdenia veci, keďže nárok uplatňovaný žalobcom mal označený hmotnoprávny základ. Čo sa týka tretieho kritéria, a to nespornosti skutkových tvrdení strán, aj toto kritérium bolo naplnené, keďže samotný žalovaný skutkové tvrdenia zo strany žalobcu nerozporoval. Uvedené tretie kritérium v zásade nekonštatuje, či nesporné skutkové tvrdenia strán, majú byť aj substancované, resp. do akej miery má dôjsť k ich konkretizovaniu. Cieľom týchto znakov ust. § 297 písm. b/ CSP je, aby pojednávanie nebolo potrebné nariaďovať v zásade v takých sporoch, kde nie je nevyhnutné prejednávať argumenty strán týkajúce sa posúdenia samotného sporu. Pokiaľ žalobca zanedbal svoju povinnosť tvrdenia, vyššie uvedeným procesným postupom súdu prvej inštancie nedošlo k neprípustnému odchýleniu sa od zásady bezprostrednosti a ústnosti pri prejednaní veci, ak navyše súd prvej inštancie odvolateľa na ozrejenie skutočností, na ktorých napokon založil svoj záver o nedôvodnosti žaloby aj vyzval, a to bez ohľadu na spôsob, akým na uvedenú výzvu vo svojom vyjadrení zareagoval odvolateľ, kde súd vo svojom konečnom rozhodnutí na žalobcom zvolený spôsob reakcie, primeranou a zrozumiteľnou formou odpovedal.

12. Odvolací súd v tomto smere ešte poukazuje na závery uznesenia Ústavného súdu SR z 11. júna 2019, sp. zn. I. ÚS 246/2019 v zmysle ktorých „pasivita žalovaného v konaní nemôže mať za následok povinnosť všeobecného súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok. Všeobecný súd nemôže vyvodzovať právne účinky zo zanedbania procesnej povinnosti protistrany poprieť tvrdenia žalobcu, ak žalobca samotný zanedbal svoju povinnosť tvrdenia. Povinnosť strany sporu tvrdiť má pritom kľúčový význam a predstavuje jeden zo základných princípov civilného procesu (čl. 8 CSP - procesné povinnosti a procesné bremená)“. Vo všeobecnosti sa posúdenie otázok, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, odvíja od hmotného práva. Platí pritom, že strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Bremenom tvrdenia je pritom v korelácii s bremenom popretia tvrdení protistrany (ŠTEVČEK, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, s. 569.).

13. K neuvedeniu predbežného právneho posúdenia, odvolací súd poukazuje na rozhodnutie NS SR, sp. zn. 6Cdo/17/2017, v zmysle ktorého ku zhojeniu uvedeného nedostatku dochádza samotným rozhodnutím súdu prvej inštancie, v dôvodoch ktorého v zmysle § 220 ods. 2 CSP je súd povinný o.i. uviesť, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil,

prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Náprava prípadného nesprávneho postupu súdu prvej inštancie v tomto smere je daná tiež možnosťou podania odvolania ako riadneho opravného prostriedku, ktorý žalobca v predmetnej veci aj využil.

14. Súdne rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ. Hodnotenie dôkazov v zmysle ustanovenia § 191 CSP je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcemu z ustanovenia § 191 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplývali, alebo inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje hore uvedenému zákonnému ustanoveniu. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. písm. f/ CSP je možné teda napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, nesprávnosť ktorého možno usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

15. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným odvolacím dôvodom, ale v danom prípade táto námietka nie je opodstatnená, pretože súd prvej inštancie jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktorú žalobu v celom rozsahu zamietol. Napokon polemika o nesprávnosti súdom prvej inštancie vysloveného právneho záveru pre odlišné skutkové závery vyvodzované odvolateľom, pričom odvolateľom namietaná nesprávnosť vytvorenia skutkového základu nie je daná, sama o sebe nie je presvedčivou bázou pre konštatovanie vecnej nesprávnosti rozsudku súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie správne právne vec posúdil.

16. Odvolací súd sa totiž nestotožňuje s názorom žalobcu, že v danom prípade nebolo dojednané plnenie v splátkach, ale dohodnutá štandardná splátka mala mať povahu opakujúceho sa plnenia v existujúcom záväzkovom vzťahu. Podľa odvolacieho súdu skutočnosť, že spotrebiteľská zmluva má povahu revolvingového úveru, ktorá bola uzavretá na dobu neurčitú, nič nemení na povahe a obsahu dohodnutého záväzku medzi predchodcom žalobcu a žalovaným splácať poskytnutý úver (na základe úverového rámca do výšky 300,-Eur) dohodnutými splátkami, ktorých výška bola stanovená sumou minimálne 15,-Eur mesačne, splatných vždy ku 20. dňu v mesiaci. Odvolací súd zdôrazňuje, že v zmysle podpísanej zmluvy o revolvingovom úvere bol poskytnutý žalovanému úverový rámec do výšky 300,-Eur, pričom aj v prípade opakovaného čerpania úveru bolo jeho splácanie dohodnuté vo forme splátok dohodnutým spôsobom. Podľa odvolacieho súdu sa v danom prípade pri dohode o splátkach poskytnutého úveru nejedná, a to aj v prípade revolvingového úveru, o opakujúce sa plnenie, ale sa jedná o dohodu o splácaní dlhu vo forme splátok. Odvolací súd zdôrazňuje, že v danom prípade je povinnosť úhrady splátok viazaná na existenciu dlhu, t.j. povinnosť žalovaného uhrádzať dlh dohodnutými splátkami vychádza zo základného predpokladu existencie dlhu. Odvolací súd sa nemôže stotožniť s tvrdením žalobcu, že v danom prípade sa jedná o opakujúce sa plnenie v právnom vzťahu dohodnutom na dobu neurčitú. Ako uviedol žalobca, pri opakujúcom sa plnení celková výška dlhu

nie je vopred stanovená a závisí od doby trvania samotného záväzku a tieto vzťahy nezanikajú splnením v pravom slova zmysle, ale uplynutím času, výpoveďou, dohodou, alebo iným odlišným spôsobom. Pri opakujúcom sa plnení ide predovšetkým o plnenie z titulu nájomného, dôchodku, vyživovacej povinnosti a pod.. V danom prípade sa však o takúto povahu plnenia na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere nejedná. Aj keď bola zmluva o spotrebiteľskom úvere vo forme revolvingu dohodnutá na dobu neurčitú, avšak výška a spôsob úhrady dlhu závisel od čerpania finančných prostriedkov a ak žalovaný ako dlžník využil právo povoleného čerpania do výšky 300,-Eur, potom takto vzniknutý dlh sa zaviazal uhrádzať v splátkach. Nejedná sa preto o opakujúce sa plnenie, ktoré by bolo nezávislé na celkovej výške dlhu, ale naopak, spôsob a forma splácania dohodnutými splátkami je výhradne viazaná na výšku dlhu a existujúci dlh sa žalovaný zaviazala uhrádzať vo forme splátok (štandardné, resp. povinné splátky splatné k 20. dňu v mesiaci). Pozornosti odvolateľa navyše ušlo, že súd prvej inštancie, s čím sa stotožňuje aj súd odvolací, založil svoj záver o nedôvodnosti žaloby aj na skutočnosti, že odvolateľ nepreukázal, a to čo i len formou poštového podacieho hárka, že z jeho strany došlo k ukončeniu zmluvného vzťahu z predmetu sporu výpoveďou [(rovnaký záver platí i pre ostatné listiny žalovanému, okrem oznámenia o postúpení pohľadávky), bod 37. odôvodnenia], a preto nemôžu byť žiadne pochybnosti o tom, že v súdnej veci nebola naplnená litera zákona § - 17 ods. 1 ZoSÚ, aby mohlo byť konštatované platné postúpenie pohľadávky z právneho predchodcu odvolateľa na odvolateľa, a tým aj daná aktívna vecná legitimácia odvolateľa v súdnom spore.

17. Potom úvahu súdu prvej inštancie o tom, že v danom prípade neboli splnené všetky zákonné podmienky pre zosplatnenie úveru vyplývajúce z § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Obč. zák. t.j. že právnym predchodcom žalobcu nedošlo k zosplatneniu úveru zákonným spôsobom, nebola splnená podmienka podľa § 17 ods. 1 ZoSÚ, čo znamená neplatné postúpenie pohľadávky a nedostatok vecnej legitimácie na strane žalobcu, nemožno hodnotiť ako zjavne neprimeranú, ale naopak za správnu.

18. Preto odvolací súd za použitia ust. § 387 ods. 1, ods. 2 CSP, stotožňujúc sa s dôvodmi v rozhodnutí uvedenými, napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. Preto na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, zachádzajúcu do nadbytočných podrobností, nespôsobilú už privodiť zmenu názoru odvolacieho súdu, nepovažoval odvolací súd za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

19. Výskyt rozdielných rozhodnutí v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva (viď m. m. nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 51/2014). Rozhodnutia iných odvolacích súdov, na ktoré poukazoval žalobca vo svojom odvolaní nenapíňajú atribúty pojmu ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít (R 71/2018). Potom neexistuje žiadna prekážka, pre ktorú by senát prejednávajúci tento spor, nemohol nezdieľať názory vyslovené vo vyššie označených rozhodnutiach, kde navyše existuje množstvo rozhodnutí odvolacích súdov podporujúcich práve jeho názor (napr. KS PO, sp. zn. 12CoCsp/20/2021, 22CoCsp/31/2022, KS BB, sp. zn. 43CoCsp/19/2022 a mnohé iné...), navyše za situácie, ak polemiku v tomto smere môže vyvolať i otázka, či ide vôbec o skutkovo rovnaké, prípadne podobné veci, pretože súd prvej inštancie v tu prejednávanom prípade odvolateľa na ozrejmenie skutočností, na ktorých napokon založil svoj záver o nedôvodnosti žaloby aj vyzval a na žalobcom zvolený spôsob reakcie, primeranou a zrozumiteľnou formou odpovedal v tu napadnutom rozsudku. Na takto prijatých záveroch potom už nič nemohlo zmeniť ani rozhodnutie najvyššieho súdu, na ktoré poukázal vo svojom odvolaní žalobca.

20. V odvolacom konaní žalobca nebol úspešný. Naopak fakticky plne úspešný bol žalovaný, ktorému vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP). Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil, a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnená strana si trovy neuplatnila a ani jej žiadne nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

21. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C.s.p.).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).